

תומר דקל

ישראל היום

יצאנו
איננו

"אנשים נמצאים שנה מחוץ לבית, והם יושבים שם יכולים למצוא
רופא תוך שלושה ימים, חסדורה ציבורי, כל חמש דקות, רכבת
קלה ומכוניות שירות – ישנה גבוה מהם, ישנה בדרום, גם
למלחמה בחיבאללה, תוך זמן קצר לסיום, שם עושה על הרכב
אוכלוסיית העוטף יישארו וישנה שנים רבות
12 ימים, הירשהורן

ART
PORT

ארטפורט ארטיפורט

המלחמה
בעזה
ולקבל בית מגורים חדש

16

המלחמה
בעזה
ולקבל בית מגורים חדש

10

ישראל היום

אוצרות ורדית גרוס, נעמה הנמן

צוות ארטפורט

מנהלת ואוצרת ראשית ורדית גרוס

מנהלת תכנית הרזידנסי יעל משה

אוצרת ומפיקה נעמה הנמן

מנהלת תחום הדיגיטל

ואחראית גלריה ניצן גאון

אחראי תחזוקה בראנט קרטנר

עיצוב גרפי סטודיו נעמי גיגר

עם אפרת שמואלי

יחסי ציבור מירה אן בינרט יח"צ

תרגום לאנגלית דריה קסובסקי

הקמה ששי מזור

צילום טל ניסים

כל העבודות: שמן על נייר עיתון

ובגודל כפולת עמודים

התערוכה מוקדשת לדוד דקל ז"ל

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית

ע"ש תד אריסון, פועל ללא מטרות רווח

לקידום ולטיפוח האמנות העכשווית בישראל.

באמצעות כנסים, תערוכות, סדנאות

מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת

בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של

אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין

אמנות לחברה.

הקרן המשפחתית ע"ש תד אריסון

ג'ייסון אריסון (יור), רחלי כהן (מנכ"לית),

יפעת שמואלביץ (סמנכ"ל השקעות חברתיות)

ועדה מייעצת לארטפורט סאלי הפטל נוה,

דנה יהלומי, מירה לפידות, דוד עדיקא

להבין הם עסק

המחברת אורנה שוורץ, "הם עסק", 2017, שמן על בד, 180x120 ס"מ.

המחברת אורנה שוורץ, "הם עסק", 2017, שמן על בד, 180x120 ס"מ.

המחברת אורנה שוורץ, "הם עסק", 2017, שמן על בד, 180x120 ס"מ.

המחברת אורנה שוורץ, "הם עסק", 2017, שמן על בד, 180x120 ס"מ.

רבים מרכיבים על תחושת התפרקות והתפלגות, דקל בורק איזה רגעים ודימויים — דרכיפת, אגמון החולה — גרמנים לו להרגיש בבית.

ההחלטה של דקל לצייר אך ורק על גבי ניירות עיתון וימוים מעשרת על מישג ה"דף החלק". המפגש עם קובס לבר נקי שמגיע מוכן מהמפעל מרגיש עבורו זר, ניסיון בלתי אפשרי לייצר יש מאין. בניגוד למסורת האירופאית של מתיחת גב נקי על מסבתי עץ, דקל פועל בתוך מרחב מקומי נטל היסטוריה ציורית, אבל דווי בהיסטוריה פוליטית, בייכרוו ובאקטואליה בושרת. העיתון המודפס מאפשר לו לצלול ישירות אל תוך חומר חי — לחפור את הטקסט החדשותי למצע ולמקור התרחשות ציורי ברזמנית.

ברומה, גם הפסלים, יצורי הפרא, שבנה דקל להצבת הציורים עשויים מחומרים בעלי עבר, פלטות, המשמשות למשא של משקלים כבדים, שנמצאו ברחוב. דקל מפרק אותן ומקפיד להשממש רק בחומר הגלם היוצא מהן. לפי המקום ממנו נאספה הפלטה, צורת העצים ומצבם, או מתוך תחושה פנימית, הוא משרך בין פלטה אחת לציור אחר בלבד. בתערוכה הן מתפרקות ונעמדות בעצמן, מוכנות לצאת למלחמה הזיומים של המרחב הישראלי. כמו בציור למאת 2000, מותאם את מלחמת כיסאות הפלטיק הגלבים במתמאי אדום, היעדר של החומר משמנה ביד מי שמלחיק אותה, ביד מי שמולטיט לפירק אותה או לספר איתו סיפור אחר.

ישראל היום

בתערוכת היהדי ישראל היום מצגת תומר דקל סדרת ציורים, שצוירה על גבי גיליונות של עיתוני הארץ וישראל היום. מילד, תמונה או רעיון הנמצאים על גבי דף העיתון, גדלים ומשתלטים על הכפולה, והופכים לציור עז, שמסתיר ומוחק את רוב מה שהיה שם לפניו. חלקן מהציורים ניצבים על פלטות עץ, שמשמשות ברזיל לשיניע סחורות, והופכות תחת ידיו של דקל למעין יצורי פרא — ספק פסלים פנאיים, ספק מתלים לעברדות.

שלא כמו בשאר העיתונים, ישראל היום והארץ הם לא רק עיתונים בעלי זהות פוליטית מובהקת, שמייצגים את שני קצוות הקשת הפוליטית הישראלית, בלי להתנצל וכלי להסוות; גם השמות שלהם אינם מתייחסים אל עולם העיתונות, אלא למקום, למדינה, לחלום אודותיה ולהתושת הבעלת עליה. בעוד השם הארץ מתחבר אל התשוקה לחזון האוטופי של הארץ המובטחת, השם ישראל היום מבקש לרבוך, להנהיג ולהכיר במציאות הקיימת. האם האלגנדיה הנכחה בכותרת העיתון מהחלאת גם בין דפיו? בתקופה בה

הנייר נמשתלטים באופן פזיז על חלל הגלריה. המעבר הבלתי פוסק בין המילים הנרקשות של החדשות לבין הדימוי הציורי והנפוחים הפיסיאליים שמבקשיים להתלבש עליהן, מייצר אזור דמיוניים שבו הנפש יכולה לשחק ולעבד את הפערים של החוויה המקומית: מתחושות הביטחון שמשרה עליד המקום שהוא הבית, לחוסר הביטחון שמלווה את החיים במקום הזה; בין הויפי האינטופי לכיעור המתפרץ; ובין הילד החולס לגבר המתבגר.

הציורים, שהחלקם נוצרו בזמן שהות האמן של דקל בארטרט בשנת 2021, שבים לגלריה יחד איתו. במהלך התערוכה יעתיק דקל את הסטודיו שלו לחלל הגלריה ויציר בזמן אמת את ישראל של היום על גבי החדשות של ההווה. שם, ימשיך נייר העיתון העדין והמודפס להזזיק את כוכב שכבת הצבע המונחות עליו, ולהפוך ממסמך ארעי וזמני לעבודת אמנות הנמצאת כאן כדי להישאר — כמו במעין ניסיון חוזני עיקש להעניק קביעות ויציבות במקום בו הן חסרות יותר מתמיד.

ורדית גורס,
נעמה הנמן

12

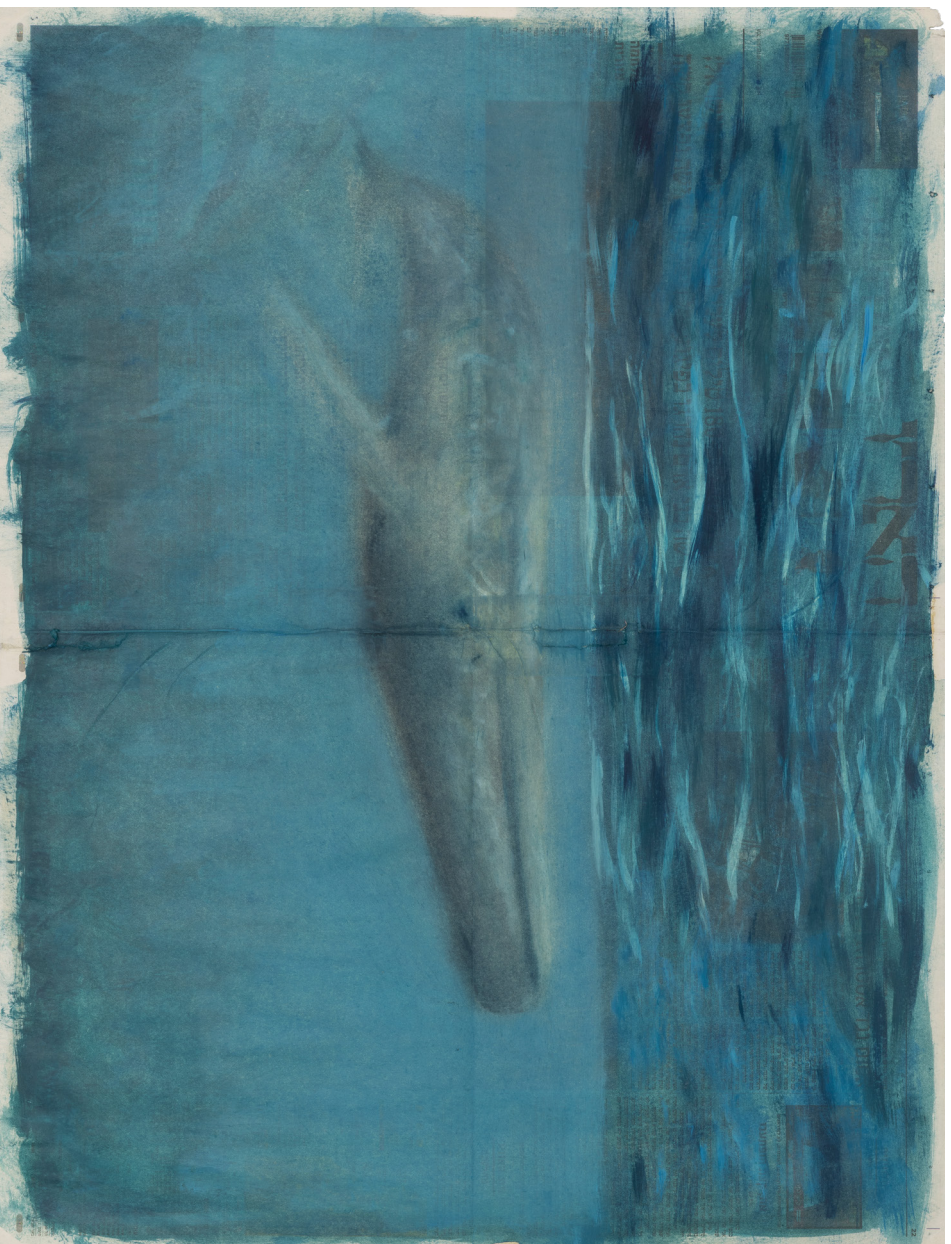
13

הכניסה לתערוכה נעשית דרך קיר המורכב מחלקי פלטות מפורקות, המוצייר חסימה זמנית של אתר בנייה. הקיר מסתיר את נקודת התצפית המובנית בגלריה, ולא מאפשר לצופה להביט מלמעלה ומרחוק בארץ המובטחת. את העברדות, כמו המציאות הישראלית, פותשים בנוכה הענייני, פנים מול פנים. לצד הריצון להיאחז ביומיום ובמה שהוא מייצג, התערוכה מנסה להציע גם מעין מבט היסטורי מרחק. המבוננות על המציאות המקומית בעל פרויקט זמני וחולף, ועל הציורים כאילו צוירו מנקודת זמן עתידית, המעניקה לנו עדות שנותנה מהעבר. מריסיס טילים שהופכים למגרש משחקים, דרך פוליטיקאים מקומיים, מטוסי קרב ומתחמי בריקות קורונה שנראים כמו מפגש עם הוצנים — ישראל שעולה מהציורים היא זיזה רחשת של יצרים והזמניות, התפרצויות אלימות וניסיונות הישרדות.

ספר הילדים הקלאסי איץ יצורי הפרא של מוריס סנרק, מוקיני בשני עולמות מקנילים — עולם הפנטזיה הבא ליד ביטוי באיור הספר, ועולם המציאות הבני ממילים ומשפטים בעלי כללי ברורים. התנועה של הילד במרחב הזה, שבין פנטזיה למציאות, מייצרת, בהשאלה משלם הפסיכואנליזה, את המרחב הפוטנציאלי, המקום בו נפשו של הילד מתפתחת. בישראל היום, מותקדים הדימויים הפוראיים, המכסים כמעט כליל את החדשת הישנות, כמעין מודש חזותי על המציאות, בעוד יצורי הפרא המפוסלים מעץ פולשים מתוך

18

19

22

23

24

25

26

27

30

31

32

33

two parallel worlds: the realm of fantasy, manifested through its illustrations, and the realm of reality, structured through words and sentences governed by clear rules. The child's movement between fantasy and reality gives rise to a potential space—to borrow a term from psychoanalysis—the place where the child's psyche develops. In *Israel Hayom*, the wild images that almost entirely cover yesterday's news function as a visual Midrash on reality, while the wild creatures, sculpted in wood, seem to spill out of the paper and physically overtake the gallery space. The constant oscillation between the harsh words of the news and the painted image and sculptural forms that seek to latch onto them, creates a twilight zone where the psyche can play and process the tensions at the heart of the local experience: between the sense of security offered by home and the insecurity of living in Israel; between boundless beauty and erupting ugliness; between the dreaming child and the aging adult.

37

Some of the paintings were created during Dekel's 2021 residency at Artport and now return with him to the gallery. For the duration of the exhibition, Dekel will relocate his studio in the gallery, painting today's Israel directly onto today's news. There, in the gallery, the fragile newsprint will continue to bear the weight of the paint layers applied to it, transforming from a short-lived document into a work of art meant to endure, like a persistent material attempt to confer permanence and stability in a place where both feel more elusive than ever.

Vardit Gross,
Naama Haneman

36

Israel Hayom

In his exhibition *Israel Hayom* Tomer Dekel presents a series of paintings created on *Haaretz* and *Israel Hayom* newsprint. A word, an image, or an idea embedded in these dailies expands and takes over the entire spread, metamorphosing into a vivid painting that obscures and erases most of what was there before. Some of the paintings are installed on wooden shipping pallets, ordinarily used to transport goods, which, in Dekel's hands, are transformed into wild creatures of sorts, part pagan statues, part supports for the works.

Unlike other local newspapers, *Israel Hayom* and *Haaretz* have explicit political identities, representing opposite ends of the Israeli political spectrum without apology or disguise. Their names, too, refer not to the world of journalism, but rather to the place, the land, the dream it carries, and the sense

of ownership over it. While the name *Haaretz* (The Land) resonates with the yearning for the utopian vision of the Promised Land, the name *Israel Hayom* (Israel Today) strives to affirm and acknowledge present-day reality. Does the agenda implicit in each newspaper's title also permeate its pages? At a time when many speak of dissolution and division, Dekel probes which moments and images—a hoopoe, Lake Hula—make him feel at home.

Dekel's decision to paint exclusively on the pages of daily newspapers undermines the very notion of "tabula rasa" or "blank page." The encounter with a pristine white canvas, factory-made and untouched, feels alien to him, like an impossible attempt to create something from nothing. Unlike the European tradition of stretching a clean canvas over a wooden frame, Dekel operates in a distinctly local context, devoid of painterly history, yet saturated with political history, collective memory, and pressing current events. The printed newspaper allows him to plunge

39

directly into living material, transforming the news text into the painting's surface and the painterly arena at the same time.

The sculptures, reminiscent of wild creatures and built to support the paintings, are likewise made of materials with a past: discarded wooden pallets found on the street, once used to carry heavy loads. Dekel takes them apart, using only the wood they yield. Guided by where each pallet was found, the form and condition of its wood, or simply by intuition, he pairs each pallet with a single painting. In the exhibition, they stand upright, disassembled yet self-supporting, poised to enter the everyday battle of the Israeli sphere. As in the painting *Yamit 2000*, which depicts a brawl where white plastic chairs are wielded as weapons, the material's purpose changes according to the hands that hold it, and their choice to either deconstruct it or use it to tell another story.

Visitors enter the exhibition through a wall constructed from pallet parts, recalling

the temporary barriers surrounding a construction site. The wall blocks the gallery's built-in vantage point, denying the viewer a gaze of the Promised Land from above or from afar. The works, like Israeli reality itself, are encountered at eye level, face to face. Alongside the insistence on clinging to the everyday and all that it represents, the exhibition also proposes a more distant historical perspective: a view of local reality as a makeshift, ephemeral project, and of the paintings as though they had been made from a moment in the future, surviving as traces of a vanished past. From missile fragments repurposed as playground equipment, through local politicians and fighter jets, to COVID-19 testing sites that evoke encounters with extraterrestrials—the Israel that emerges from these paintings is a bustling field of desires and possibilities, violent eruptions and survival attempts.

Maurice Sendak's classic children's book *Where the Wild Things Are* unfolds in

38

זדש וזשנ ארבע שנים

זה עשור לאתגר גם את ישראל

Curators **Vardit Gross,**
Naama Haneman

Artport team
Director and chief curator **Vardit Gross**
Residency program manager **Yael Moshe**
Curator and producer **Naama Haneman**
Digital media manager and gallery
assistant **Nitzan Gaon**
Maintenance **Brent Cartner**

Graphic design **Studio Nomi Geiger**
with **Efrat Shmueli**
PR **Mira Ann Beinart** PR
English translation **Daria Kassovsky**
Construction **Sassi Mazor**
Photos **Tal Nisim**

All works: oil on newsprint,
double-page spread size

The exhibition is dedicated to the
memory of the late David Dekel

Artport, founded by the Ted Arison
Family Foundation, is a non-profit art
organization fostering and promoting
contemporary Israeli art. Through
conferences, exhibitions, workshops,
professional training, and Israel's
leading visual arts residency, Artport
advances artists and the connections
between art and society.

The Ted Arison Family Foundation
Jason Arison (Chairman),
Rachel Cohen (CEO), **Yifat Shmuelevitz**
(Social Investments CFO)

Artport Advisory Board
David Adika, Sally Haftel Naveh,
Mira Lapidot, Dana Yahalomi

Israel Hayom
Tomer Dekel

Israel Hayom

Tomer Dekel

Israel HAYOM

ART
PORT
ארטפורט ארניבורט